

Benedek Elek:
A KIS VERÉB

Hallgassatok ide, gyerekek, egy verébről mondok mesét mostan. Egy csöpp verebecskéről, aki akkora volt, mint a hüvelykem, tán annál is kisebb. Bizonyosan a liliputi országból repült át hetedhétországon, még az Óperenciás tengeren is keresztül Magyarországba s ott is a Zsuzsikáék udvarába.

Jaj, Istenkém, Istenkém, hogy örült Zsuzsika, mikor ez a csöpp verebecske oda röpött az ő ablakába! Mit gondoltok, mit tett a kis madárka? Pici csőrével megkopogtatta az ablakot s aztán elkezdett csiripelni. Zsuzsikának úgy tetszett, hogy a verebecske mind azt csiripeli:

*Csirip, csirip, csip, csip, csip,
Csíp a hideg, csíp, csíp, csíp!*

Bezzeg hogy csípte szegénykét a hideg. Olyan volt az egész udvar, a házak, az istállók, mintha csak fehér vászonnal lettek volna beterítve. Az eszterhajról olyan hosszú jégcsapok csüngtek, mint egy-egy fűzfavessző. Szegény verebecske csak úgy reszketett a nagy hidegtől s talán az éhségtől is.

Nem is hagyta Zsuzsika sokáig csipegni a reszkető verebecskét, hanem szépen kinyitotta az ablakot, aztán édes szavakkal bízta vendégét:

*Úgy, úgy, csöppöm, gyere be,
Jó meleg van ide be.*

Szegény verebecske bizony nem kérte magát: huss! Beröppent a szobába, egyenesen a Zsuzsika asztalkájára. S hogy leült az asztalkára s egy kicsit neki-melegedett, ismét elkezdett csipegni:

*Csirip, csirip, itt vagyok,
Nem félek, hogy megfagyok.
Csirip, csirip, csip, csip, csip!
Adj ennem is egy kicsit!*

Igen, bizonyosan ezt csipegte, legalább Zsuzsika ezt vette ki a csipegésből. Kedvesen összecücsörítette ő is pici szájacskáját s visszafelelt a verebecskének:

*Csirip, csirip, csip, csip, csip,
Várj, madárkám, egy kicsit!*

S azzal Zsuzsika kiszaladt a szobából. Egy szempillantás múlva már visszajött, markában egy csomó puha kenyérmorzsával, piros búzaszemmel. A kis verebecske már jó előre tátogetta csőröcskéjét, emelgette szárnyacskáját, ugrált-bugrált

jókedvében. Azt se tudta szegényke, mit csináljon. Jaj, Istenkém, hisz olyan rég nem látott már búzaszemet, kenyérmorzsát. Nem bizony a jó meleg nyár óta.

– No, éhező kis madárkám – szolt most Zsuzsika s elhintette az asztalon a pompás búzaszemet meg a kenyérmorzsát –, itt az uzsonnád, egyél, amennyi csak beléd fér.

Nyomban visszafelelt a verebecske:

*Csirip, csirip, van eszem,
Búzá, morzsát megeszem!*

– Egyél, egyél, verebecském, – bízatta Zsuzsika s egész szívéből gyönyörködött a kis vendég lakmározásában. Aztán nézte, nézte, sokáig nézte a csöpp madárkát.

– Furcsa-murcsa – mondta Zsuzsika –, sohasem láttam ilyen csöpp verebecskét, pedig már sok verebet láttam. Vajon honnét kerülhetett ide?

S a csöpp verebecske, mintha megértette volna a Zsuzsika beszédjét, félbehagyta az uzsonnázást s azt csipegte, csiripelte:

*Csiribiri, messzirűl,
Csipp, a világ végirűl.*

– No lám – tapsolt kacsóival Zsuzsika –, úgy hát láttad a nagymamát is?

Mindjárt megfelelt a verebecske:

– Csip, csip, még a nagyapát is!

Mert tudjátok meg, gyerekek, hogy Zsuzsikáék messzire laktak nagymamáék-tól, nem is tudom, hány mértföldre, lehet talán hét mértföldre, lehet az is: hetven-hét mértföldre. Úgy ám!

Aztán tovább folytatta a lakmározást a kis verebecske. Egy szempillantás, két szempillantás... kopp! egy búzaszem, de még egy morzsa sem volt az asztalon. De meg is telt a verebecske bögye úgy, hogy még egy búzaszem sem fért volna belé. Jól is lakott, föl is melegegett, most már repülhetett tovább. Ismét csipegni kezdett a verebecske. Vajon mit csipegetett? Gondolom, hogy ezt:

*Csirip, csirip, Isten veled,
Köszönöm a kenyérbelet.*

Zsuzsikának könnybe lábadt a szeme. Búsan kérdezte:

– Hát már elmégy, verebecském? Ugye eljössz máskor is?

Felelt a verebecske:

– Csirip, csirip, százszor is!

Zsuzsika megcirógatta meleg szárnyacskáját a kis verébnek, aztán kinyitotta az ablakot.

– Hát eredj, csak gyere vissza!

– Csirip, csirip, vissza, vissza!

S elröpült a verebecske, a jó Isten tudja, merre. Hanem másnap visszajött. De még harmadnap is. Meglátogatta Zsuzsikát mindennap egész télen át. Igen, egész télen át. Mikor aztán elment a hó, rügy fakadt a fűzfán, a verebecske egy szép napon azt csipegte Zsuzsikának:

*Csirip, csirip, Isten veled,
A kis veréb el nem feled!*

Kérdezte Zsuzsika:

- Hová, hová, verebecske?
- Csirip, csirip, nagymamához.
- Az én édes nagymamámhoz?
- A te édes nagymamádhoz.
- S mit mondasz majd nagymamámnak?
- Nincsen párja Zsuzsikának.

Ezt csipegte, csiripelte a kis verebecske s aztán elröpült sebesen, akár csak egy fecske. Repült, repült hegyeken-völgyeken által, erdőkön, mezőkön keresztül s addig repült, míg nagymamáék házához nem ért. Ott leszállt a nagymamáék ablakára. Ott ült éppen nagymama is, nagyapa is az ablaknál. S a kis verebecske megkopogtatta az ablakot, aztán torkaszakadtából elkezdett csipegni. Elcsipegte, csiripelte százszor is: nincs párja a Zsuzsikának.

*Nincs, nincs, nincs,
Olyan drága kincs!*

Azzal elrepült s meg sem állott a liliputi országig.

(1891)